

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΣΚΙΤΣΑ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

Ο ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

[ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ]

Ο Βασιλικός δὲν εἶναι λοῦστρος, ὅπως μπορεῖ νὰ ἀπατηθῆ κάθε ἕνας, ἅμα ἀκούσῃ πῶς ἡ καταγωγὴ του εἶναι ἀπ' τὴ Μεγαλούπολη, τὴ χώρα ποῦ κάνει τὴ μεγαλείτερη ἐξαγωγή σ' αὐτὸ τὸ εἶδος.

Ὁ Βασιλικός ἦρθε στὴν ἐπαρχία μας — στὸ νομὸ μας δὲ — μὲ ιδέαις καὶ γνώμαις πολὺ ψηλότεραις ἀπ' τὸ ἀνάστημά του καὶ πολὺ εὐγενικώτεραις ἀπ' ταῖς μπογιαῖς τῶν παπουτσιῶν, ἀκόμα κι' ἀπ' τὰ βερνίκια. Ναὶ μὲν μὲ μπογιαῖς εἶχε νὰ κάνῃ κι' αὐτός, ἀλλὰ ἡ μπογιαῖς αὐτουνοῦ δὲν ἦταν μπογιαῖς, παρὰ χρώματα. Κι' ἂν ἡ μπογιαῖς τῶν ἄλλωνῶν συμπατριωτῶν του εἶναι γιὰ νὰ γυαλίζουσι τὰ παπούτσια, ὅμως τὰ χρώματα τοῦ Βασιλικοῦ εἶναι γιὰ νὰ ὁμορφαίνουσι τοὺς μπάγκους ἀπ' τὰ μπακάλικα καὶ τῆς ταβέρναις, ὅπου μὲ τέχνη καὶ μὲ χάρη ἐζωγράφιζε τὰ καράβια στὴ Κρήτη, τὸν Καραϊσκάκη, τὸν Κουταλιανὸ καὶ τὴν Πεντάμορφη — μισὴ γυναῖκα καὶ μισὴ ψάρι.

Ὁ Βασιλικός, μάτια μου, εἶναι ζωγράφος, ζωγράφος φοβερός· οὔτε εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναφέρουμε Ραφαήλους καὶ ἄλλους Εὐρωπαίους συντεχνίταις του γιὰ νὰ τὸν παραβάλωμε καὶ νὰ ποῦμε τάχα πῶς ὁ Ἕλληνας ζωγράφος εἶναι καλλίτερος ἢ χειρότερος ἀπ' τοὺς Εὐρωπαίους. Καθὼς ἀκούσαμε νὰ λένε πολλοὶ μπακάληδες καὶ ταβερναρέοι, ὁ Βασιλικὸς σπούδασε τὴν τέχνη του στὴν Ἐπαχτο, ὅπου δὲν ἄφησε τοῖχον ἢ σανίδι ποῦ νὰ μὴ ζωγράφιζε ἀπάνω καὶ μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὴν ἔνδοξη ἱστορία τῆς ἔακουσμένης χώρας μας.

Κοντός, μὲ μακριὰ φουστανέλλα καὶ σιλάχι, μὲ φέσι τσακιστὸ καὶ μακριὰ φούντα, μ' ἕνα πρόσωπο μακρὺ καὶ κρεμασμένο καὶ χέρια ἐπίτηδες φκιασμένα γιὰ ζωγράφου, μακριὰ καὶ ντι-

λικάτα για να φθάνουν ψηλά όταν καμιά φορά χρειάζονταν για την εικόνα πλειότερον τόπο απ' ό,τι στην αρχή ελογάριασε και αναγκάζονταν να κάνη έκτακτη πίστωση στον τοίχο, όπως οι δημάρχοι και οι ύπουργοί κάνουν στον προϋπολογισμό, όταν η κοιλιά της παρέας βρεθῆ φαρδύτερη απ' τὸ λογαριασμὸ τῶν ἐσόδων.

Τετραπέρατος ἄνθρωπος καὶ χωρατατζῆς ὁ Βασιλικός, τῆς περασμέναις ἀποκρηαῖς μᾶς διασκέδασε ὄχι καὶ λίγο μετὴν ἐξυπνάδα του. Ντύθηκε Μέγας Ἀλέξανδρος μετὴν σπαθί, κοντάρι καὶ περικεφαλαία· ἔκαμε καὶ στρατὸ ἀπὸ μικρὰ πατριωτάκια του, κι' αὐτὰ μετὴν κοντάρια, σπαθιά καὶ μακεδονίστικα ἢ περικεφαλαία καὶ τὰ μακεδονίστικα ἦταν ἀπὸ καρτόνι καὶ χοντρά χαρτιά· τὰ ὄπλα ἀπὸ ξύλα· ὅλα ὅμως ἦταν ζωγραφισμένα μετὰ τὰ καλλίτερα χρώματα τοῦ Βασιλικοῦ... γιὰ νὰ κάνη ρεκλάμα τῆς τέχνης του ὁ πονηρός..

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πρόσταζε τὸ στρατό:

— Νὰ παραδώσετε τὰ ὄπλα!

Ὁ στρατὸς ἀπαντοῦσε:

— Δὲν τὰ παραδίνουμε! Ἔλα νὰ πολεμήσης!

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔμπαινε στὴ μέση τοῦ στρατοῦ, ἔβγαζε τὸ σπαθί του, ὀλόχρυσο βαμμένο, καὶ στρηφογυρίζοντας στὴ μύτη τοῦ τσαρουγιοῦ τὸ χτυποῦσε δυνατὰ ἀπάνω στὰ κοντάρια.

Ὁ στρατὸς θύμωνε, πετοῦσε τὰ κοντάρια κατὰ γῆς καὶ ἄρχιζε τὸ Μέγα Ἀλέξανδρο στῆς κατραπακταῖς ὅσο ποῦ κετέβαινε ἢ περικεφαλαία του ὡς τὴ μύτη του, καὶ δὲν τὸν ἄφηναν παρὰ ἂν τύχαινε νὰ τρέξῃ εἰς βοήθεια του κανένας σπλαχνικὸς ἀστυφύλακας.

Τέλος ἡ παρουσία τοῦ Βασιλικοῦ στὴν πολιτεία μας ἀπ' τὴν ἀρχὴ σημειώθηκε ὡς κάτι πρᾶγμα σπάνιο καὶ ἐπιθυμητό, ποῦ τὸ ζητούσαμε ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ ἦρθε μοναχό του.

..

Κατὰ δυστυχίαν... δὲν ἦτον τῆς τύχης μας νὰ τὸν χαροῦμε πολὺ. Ὅπως τὰ λαμπερὰ μετέωρα στὸν οὐρανὸ γιὰ μιὰ στιγμὴ φαίνονται καὶ γίνονται, ἔτσι καὶ ὁ Βασιλικός, ἀκολουθῶντας τὸ

γραφοῦ τῆς μοίρας του, μᾶς ἄφησε μὲ τὴ λύπη στὴν καρδιά, ποῦ δὲ σταθήκαμε ἄξιοι νὰ τὸν κρατήσουμε γιὰ πάντα καὶ ἴσως καὶ νὰ φέρουμε καὶ διάδοχό του . . . " Ἄς ὄψωνται ὅμως οἱ αἴτιοι — ἐκεῖνος ὁ Δημήτρης, ὁ Δρακιώτης μπακάλης τῶν μπαξέδων καὶ ἡ παρέα του !

Ὁ μπακάλης αὐτός, ἓνα πονηρόσκυλο τῆς Δράκλιας, σωστός μπερμπάντης, ἀφοῦ καλὰ καλὰ γνωρίστη καὶ μὲ τὸν τεχνίτη μας καὶ γέμισε τὸ μαγαζί του μὲ τῆς εἰκονογραφίαις του, στὸ τέλος τὰ κατάφερε νὰ μὴν τοῦ δώσει οὔτε λεφτὸ γιὰ τὸν κόπον του, παρὰ μόνον τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ φροντίσῃ ἐκεῖ στὸ χωριό του νὰ τοῦ βρῆ κάνα κορίτσι ὡς δεκοχτῶ χρονῶ καὶ νὰ τὸν παντρέψῃ. Καὶ βέβαια· τεχνίτης ἄνθρωπος . . . στὴν ἡλικία του . . . τί ἐκατάλαβε τόσο καιρὸν νὰ ζῆ χωρὶς γυναῖκα . . . ἄλλοι στὰ χρόνια του ἔχουν γιουὺς γιὰ παντριά . . . εἶναι πολὺ καλὰ νὰ πάρῃ μιὰ χωριατοπούλα δροσερὴ καὶ ἀφράτη . . . ποῦ ζοῦν καὶ μεγαλώνουν μέσ' στῆς δροσιαῖς καὶ τὰ νερὰ τὰ κρύα . . . παρθέναις . . . σὰ μῆλα κόκκινα . . . νοικοκυράδες . . . τίμιαις . . . καὶ προκιά, λίρα, λίρα μὲ οὐρά ! . . .

Καὶ ὁ πλιὸ κουτὸς ἄνθρωπος ἀκούοντας τὴ φιλοσοφία αὐτῆ τοῦ μπακάλη, ἤθελε ἔμπη σὲ θεογνωσία· πόσο μᾶλλον ὁ Βασιλικός !

— Καὶ γίνεται κάνα πανηγύρι στὸ χωριό σου ; ρώτησε ὁ φίλος μας μὲ ψεύτικη ἀδιαφορία, ἐνῶ φῶς φανερὸ φαίνονταν ὅτι τοῦ μπῆκαν οἱ φύλλοι· ἔστ' αὐτιά· κάνα πανηγύρι, ἔτσι νὰ μαζεῦωνται ἡ γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια, ἀν θέλῃ νὰ διαλέξῃ κάνεις ; . . .

Ὁ ἄλλος, κατεργάρης πρώτης τάξεως :

— " Ὅσο γι' αὐτό, εἶπε, δὲν εἶνε δική σου δουλειά. " Ὅποιος διαλέγει πέφτει στὴ λάσπη. Νὰ μείνης ἤσυχος. " Ἐχω μιὰ δευτέρη ἐξαδέλφη ἐγώ, ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ σ' τὴν παινέσω μὲ τὰ λόγια καὶ ἄλλο νὰ τὴν ἰδῆς μὲ τὰ μάτια σου στὴν ἐμμορφιά· κι' ἂν εἶναι τυχερό, θὰ συγγενέψουμε κιόλα. Κι' ἔχει κι' ἀπ' αὐτά . . . ἐξὸν σπίτι καὶ ἀμπέλι . . .

Κ' ἐκεῖ ποῦ ἔλεγε αὐτά, ἔτριψε τὰ δύο δάκτυλά του γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ πῶς ἡ νύφη εἶναι πλούσια καὶ γιὰ νὰ τὸν ἐλκύσῃ περισσότερο.

— Κέρνα τὸ λοιπὸν καὶ τὴν παρέα, σὰν εἶναι ἔτσι, ἐξάδελφε, εἶπε ὁ ἐρίφης ὁ Βασιλικὸς, ἀφοῦ σηκώθηκε ὄρθιος καὶ ἄδειασε στὸ δίσκο ὅσας πεντάραις εἶχε ἢ τσέπη του. Καὶ σκύφτοντας στ' αὐτὸ τοῦ φίλου του, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ παρακαλεστική, σὰν νὰ τοῦ ζητοῦσε ἔλεος :

— Ἐγὼ πάω νὰ 'τοιμασθῶ. . .

* *

Φεύγοντας ὁ Βασιλικὸς ἀπ' τὸ Δρακιώτικο μαγαζί, ἀμέσως μπῆκε εἰς ἔργον ἔλη ἐκεῖνη ἢ παρέα, χτιστάδες καὶ μαραγκοὶ, διαλεχτοὶ ἕνας καὶ ἕνας. Τὸ ζήτημα τώρα ἦτον, ποιά νὰ τοῦ δώσουν καὶ πῶς νὰ τὰ καταφέρουν νὰ γείνη αὐτὸ τὸ θάμα, νὰ ἰδοῦν ἐκεῖνο τὸ ὠραῖο ἀνάστημα μὲ τὴ μακριὰ καὶ ἄχαρη φουστανέλλα γαμπρὸ μὲς' στὸ παζάρι τοῦ χωριοῦ. . . Δὲν ἤθελαν ἄλλη καλλίτερη διασκέδαση.

Μὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν εὐκόλο. Ἐκεῖνο ποῦ εἶπε ὁ μπακάλης πῶς εἶχε δεύτερη ἐξαδέλφη καὶ ἄλλα, βέβαια ἦτον ψέμμα. Ἄλλὰ ποιά νὰ τοῦ δώσουν; καὶ ὄχι ποιά νὰ τοῦ δώσουν, γιατί καμμία δὲν ἐξουσίαζαν, ἀλλέως θὰ τὴν ἔπαιρναν πρῶτοι αὐτοὶ ποῦ εἶναι ὅλοι λεύτεροι κι' ἔχουν τὸ μάτι κόκκα. . . Ποιά τοῦ ταιριάζει. . . γιὰ νὰ ἐνεργήσουν ἴσως καὶ ἐπιτύχουν τὸ σκοπὸ τους. . .

Μὲ τὰ πολλὰ βρέθηκε.

— Μωρέ, τὴν Ἄνθουλιὰ τοῦ γέρω—Σαμαρᾶ! εἶπε ἕνας κι' ὅλοι μὲ μιὰ φωνὴ τὸ παραδέχτηκαν· αὐτὴ, αὐτὴ!

Εὐθὺς ἕνας, ποῦ εἶχε πλειότερο θάρρος μὲ τὸ γέρω—Σαμαρᾶ, φεύγει γιὰ τὴ Δράκια νὰ κάνῃ τὴ μεσιτεία. . .

Κακομοῖρα Ἄνθουλιὰ! ὡς τὰ τώρα ἦσουν λεύτερη καὶ χαίρουσον τὰ νιάτα σου! Σαράντα χρόνια χάρηκες τὴ λευτεριά σου καὶ ξεχώρισες ἀπ' τὰ κορίτσια τοῦ Πηλίου ποῦ παντρεύονται μικρὰ μικρὰ, γιατί ἔτσι θέλησε ὁ Θεὸς καὶ ὁ πατέρας σου, ὁ Θεὸς γιατί σ' ἔκαμε ἀλλοίθωρη καὶ ἀσχημη καὶ ὁ πατέρας σου γιατί ἦτον φτωχὸς καὶ δὲ φρόντισε νὰ ἔχῃ λίραις, γιὰ νὰ σκεπάζουν τὰ σφάλματα τοῦ Θεοῦ. . . Μὰ τώρα πλῆγὰ, ἂν τὰ καταφέρῃ καλὰ ἢ παρέα τοῦ μπακάλη μας, δὲν γλυτώνεις! Ἐφθασε ἡ ὥρα νὰ σὲ φάῃ κ' ἐσένα ὁ ζουζοῦνος. . . ὁ ζουζοῦνος ποῦ τρώει τὰ κεράσια στὴν κερασιά. . .

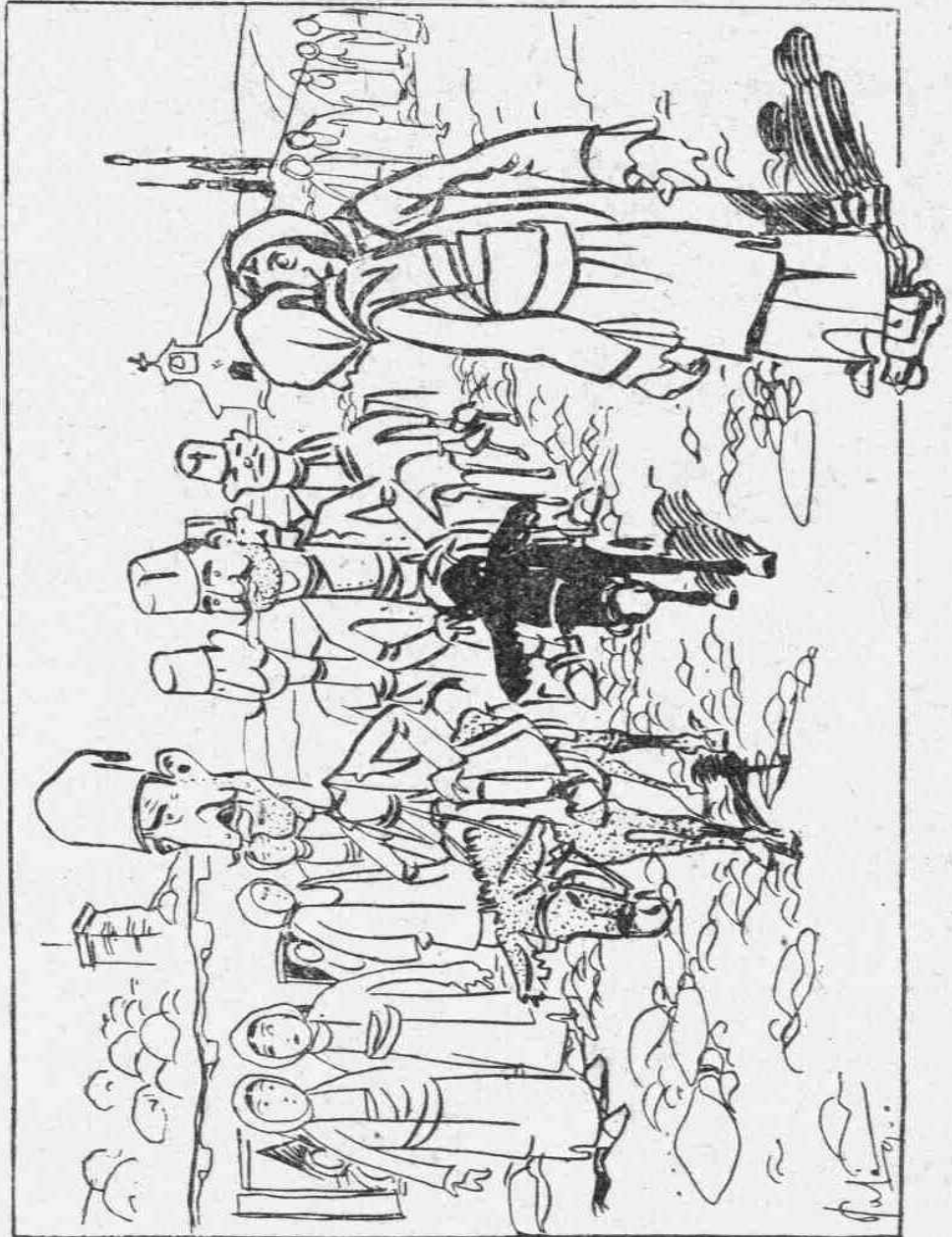
Ἡ μεσιτεία πέτυχε μιὰ χαρά. Ὁ γέρω-Σαμαρᾶς δέχτηκε χωρὶς πολλὰ λόγια τὴν πρόταση, ἐπειδὴ καὶ ὁ μεσίτης τοῦ παράστησε πῶς ὁ γαμπρὸς εἶναι τέτοιος πάντοιος, καλὸς καὶ ἄξιος, τεχνίτης ξακουστός, καὶ δὲ γυρεύει προικιά, παρὰ ὅ,τι ἔχει ἢ

νύφη και ὅ,τι θελήσῃ νὰ τοῦ δώσῃ ὁ πεθερός του μὲ εὐχαριστήση.

Βέβαιος πλὴν ὁ γέρω-Σαμαρᾶς ὅτι ἡ Ἀνθουλιὰ του, ἡ μονάκριβή του, ἡ ἀγαπημένη του θυγατέρα, ἔφευγε ἀπ' τὰ χέρια του γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συντρόφου της, τόσο πολὺ συγκινήθηκε, ὥστε βούρκωσαν τὰ μάτια του ἀπ' τὰ δάκρυα καὶ μὲ κλάματα εἶπε :

— Ἀνθουλιὰ μου, ἦρθε ἡ εὐλογημένη ὥρα σου . . . ἄχ . . . καὶ πῶς θὰ σὲ ξεχωριστῶ ; . . .

Χαραῖς καὶ ἀγαλλίασαι στοῦ γέρω — Σαμαρᾶ τὸ σπίτι. Λάμπαις, λύχνοι, κεριὰ, φανάρια — ὅλα ἀναμμένα. Κόσμος ἀπὸ περιέργεια κάμποςος.

Εἶναι Σάββατο βράδυ καὶ γίνονται τὰ γνωρίσματα καὶ οἱ ἀραβῶνες τῆς Ἀνθουλιᾶς μὲ τὸ ζωγράφο τὸν Ἀθηναῖο· γιατί ἔτσι, Ἀθηναῖο τὸν ἐφαντίστηκαν καὶ τὸν ἐπαράστησαν ἀναμεταξύ τους ἢ γειτόνισσαις, τὸ φίλο μας τὸ Βασιλικό, ὅταν τὸν εἶδαν μὲ τῆ φουστανέλλα καὶ τὰ τσαρούχια. Ἀθηναῖο, τάχα Ἕλληνα, ἦρωα! . . .

— "Αργήστε ν' ανοίξη τὸ τυχερὸ τῆς 'Ανθουλιᾶς, μὰ σὰν ἀνοίξε, ἀνοίξε γιὰ καλὰ, ἔλεγαν. Εἶδότε, μωρὲ κορίτσια, μὲ τί κμαῖρι στέκονταν ἀπάνω στὸ μουλάρι ; . . .

Καὶ τῶ ὄντις ὁ Βασιλικός, ὅταν τὸ συμπεθερικό, δηλαδή αὐτὸς καὶ ἡ παρέα ποῦ ξέρουμε, ἐπλησίασαν στὸ σπίτι τῆς νύφης, ὅλοι καθαλαρία στὰ μουλάρια, ὁ Βασιλικός ἔκανε τόσο νάζι ἀπάνω στὸ σαμάρι τοῦ μουλαριοῦ, ποῦ ὅλαις ἢ γειτονοπούλαις τῆς 'Ανθουλιᾶς ἐννοιωταν στὴν καρδιά τους σωστὴ ζήλια γιὰ τὴν τύχη της . . . Κόσμος, βλέπετε . . . Προτύτερα ἀκούγαν τὰ παντρολογήματα αὐτὰ τῆς 'Ανθουλιᾶς καὶ ὅλαις χαίρουσαν γιὰ τὰ γέλοια ποῦ θέλα κάμουν στὸ γάμο, ὅταν θέλα ἰδοῦν τὴν ταλαίπωρη τὴν 'Ανθουλιᾶ, ἀλλοίθωρη, ὅπως ἦτον, καὶ ἄσκημη

καὶ σαραν-
τάρα, νὰ στέ-
κεται: σὰ νύ-
φη καμαρω-
τῆ δίπλα στὸ
γαμπρὸ ἢ νὰ
χορεύη τὸν
συντέκνικο . .
φαντασθῆτε
... καὶ τώρα
ποῦ εἶδαν τὸ
γαμπρὸ, τὴν
ἐφτόνησαν!
'Εκεῖνος
στὸ δρόμο δὲν
ξεκόλλησε

κοντὰ ἀπ' τὸ φίλο τὸν μπακάλη καὶ ἤθελε νὰ εἶναι ὅλο κοντὰ του, γιὰτὶ αὐτὸς τὸν ἀρμήνεψε καὶ τὸν ἀρμήνευε πῶς νὰ χαιρετήση, πῶς νὰ σταθῆ, τί νὰ πῆ, πῶς νὰ δώσῃ τὸ δαχτυλίδι στὴ νύφη, καὶ ὅλα, ὅλα . . .

"Αμαθος ὁ καυμένος ὁ Βασιλικός, στὰ συνήθια τοῦ τόπου, καταλάβαινε πῶς θέλα τὰ φέρῃ σκοῦρα στὸ ζήτημα τοῦ φερσίματος στὴν περίσταση ποῦ τὸν ἔρριξε ἡ μοῖρά του καὶ αἰσθάνονταν τὴν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ φίλου.

Αὐτὸς πάλι, διαβολεμένος καὶ γιὰ νὰ πάρῃ ἀπάνω του ὅλη τὴ δόξα γιὰ τὸ συνοικέσιο, δὲν ἔπαυε νὰ τοῦ δίνῃ συμβουλὰς καὶ ὁδηγίαις, τὸ πῶς καὶ τί, καὶ μὲ τρόπο τεχνικὸ ἄφηνε νὰ καταλάβῃ ὁ κόσμος ὅτι αὐτὸς τὰ σκάρωσε τοῦτα.

Ἡ νύφη κάθεται ανάμεσα σὲ ἄλλα κορίτσια στολισμένη μὲ μεταξωταῖς κορδέλλαις καὶ μὲ ποῦδρα στὰ μοῦτρα. Μὲ τί καρδιοχτύπι θὰ ἰδῆ στὴ μάτια τῆς ἐκεῖνον, ποῦ τὸν καρτερεῖ χρόνια χωρὶς νὰ ἔρχεται! Ἄρά γες, εἶναι ψηλός, κοντός, λιανός, παχύς . . . μαῦρος, ἄσπρος, ξανθός; . . . Κ' ἐπὶ τέλους ὅ,τι καὶ ἂν εἶναι τυχερό τῆς, θὰ τὸ δεχτῆ. . . . γιατί βαρέθηκε πλιὰ νὰ βλέπη ὅλα τὰ κουτσοκόριτσα νὰ παντρεύωνται, νὰ κάνουν παιδιὰ, κι' αὐτὴ ν' ἀπομένῃ ἔτσι . . . σὰν στέρφη προβατίνα . . .

Αὐτὰ συλλογίζονταν σὰν ἀφαιρημένη, ὅταν ἐμπῆκαν μέσα ὁ Βασιλικὸς μὲ τοὺς φίλους του.

Ὡς τὴν πόρτα ὁ Βασιλικὸς εἶχε ἓνα σοβαρό, ποῦ δὲν τὸ εἶχε οὔτε ὅταν ἔπαιξε τὸ Μέγα Ἀλέξανδρο μὲ τὰ Μακεδονίστικα τῆς ἀποκρηαῖς, καὶ ὅταν μπῆκε στὴ σάλα καὶ βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ τόσαις γυναίκαῖς καὶ σὲ τόσα κορίτσια, ποῦ τὸν κύτταζαν ὅλαις μὲ μιὰ περίεργη πονηρία γιατί ἔβλεπαν τὴν παράξενη φουστανέλλα του καὶ τὴ φάτσα του ποῦ ἔμοιαζε σὰν κρεμασμένη σακκοῦλα, ὁ κακομοίρης τὰ ἔχασε.

Ἄκουσε καὶ τοὺς φίλους του νὰ γελοῦν ἀπ' ὀπίσω κι' ἐκατάλαβε πῶς κάτι ἔτρεχε . . . Τὸ μυαλό του ἐκομποδέθηκε. Τοῦ φάνηκε πῶς τὸν ἔπιασαν σὰν ποντικὸ στὴ φάκα, γιὰ νὰ τὸν μασκαρέψουν· καὶ χωρὶς νὰ θυμηθῆ οὔτε ταῖς ἀρμηνῆλαις τοῦ Δημήτρη πῶς νὰ φερθῆ, οὔτε τὸ δαχτυλίδι, ποῦ τῶχε σὰ φυλακτὸ στὸ κρυφώτερο μέρος τοῦ σιλαχιοῦ, οὔτε τὴν ὥρα, ποῦ ἦταν πλιὰ νύχτα, ἄλλο δὲν κύτταξε παρὰ πῶς νὰ βρῆ μέρος νὰ φύγη, κι' ἂν ἦτον τρόπος νὰ πηδῆξῃ ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Ἐλα, χαιρέτα τὴ νύφη τώρα, μὴ ντρέπεσαι . . . τοῦ λέγει ὁ μπακάλης, ἅμα εἶδε πῶς δίσταζε.

Ἐκείνη σήκωσε σιγὰ σιγὰ τὰ μάτια τῆς νὰ τὸν ἰδῆ, ἴσως καὶ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος, ἅμα ἄκουσε πῶς ὁ καλὸς τῆς ἦταν καὶ ντροπαλός.

Αὐτὸ ἦτον ἀρκετό.

Βλέποντας ὁ Βασιλικὸς τὰ μάτια τῆς νύφης, ὅπου τὸ ἕνα ἔβλεπε αὐτὸν καὶ τ' ἄλλο κύτταζε τ' ἀστέρια, φρένιασε ἀπ' τὸ κακό του.

— Βρὲ σεῖς, κοροϊδεύετε! εἶπε καὶ σπρώχνοντας τὸν κόσμον, πετιῶται ὄξω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ πεζὸς καὶ γλήγορος σὰν τὸ ζαρκάδι φεύγει κι' ἀκόμα φεύγει ἀπὸ 'κεῖ πούρθε, μουρμουρίζοντες γιὰ ἐκδίκηση:

— Κοροΐδα τοῦ διαόλου!

..

Κανεῖς δὲν πρόλαβε οὔτε νὰ τὸν ἐμποδίσει, οὔτε νὰ τὸν φτάσει στὸ τρέξιμο...

Κι' ἔτσι πῆγε χαμένο ἕνα συνοικέσιο, ποῦ μποροῦσε ν' ἀφήσει καλὴ σπορὰ στὸν τόπο, ἀφοῦ ὁ γαμπρὸς ἦταν Ἀθηναῖος καὶ τεχνίτης καλός... "Ἐμεινε καὶ ἡ Ἀνθουλιὰ μας πάλε Ἀνθουλιὰ μοναχὴ, περιμένοντας ἄλλη τύχη καλλίτερη...

Ἀπὸ τότες δὲν ξανάειδαν οἱ δρόμοι μας τὸν ὁμορφάνθρωπο τῆς Μεγαλόπολης μὲ τὴ μακριὰ φουστανέλλα καὶ τὰ κρεμασμένα μούτρα.

"Ἄς ὄψεται ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ μπακάλης ὁ Δρακιώτης καὶ ἡ παρέα του, τὰ κοροΐδα τοῦ διαόλου!

Ἐν Βόλῳ, 7μβριος 1900.

Γ. ΑΔΡΑΚΤΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

[Ὁ ἐν Πετρούπολει κάλλιστος φίλος καὶ συνεργάτης Βαρῶνος Γεράσιμος Ἰγγλέσης, ἀντὶ ἄλλης συνεργασίας, ἦν δὲν ἠδυνήθη νὰ παράσχη διὰ τὸν ἀνά χειρας τόμον τοῦ Ἡμερολογίου, ἐνεκεν τοῦ πολυασχόλου του, εὐηρεστήθη οὐχ' ἦττον νὰ πέμψῃ ἡμῖν τρεῖς ἀνεκδότους ἐπιστολάς τοῦ ἀοιδίου ποιητοῦ τοῦ «Ὀδοιπόρου» Παναγ. Σούτσου ἀπευθυνομένας ἐκ Ναυπλίου πρὸς τὸν Ρωσσία ἀεί-